

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

14. juli 2005 *

I de forenede sager C-65/02 P og C-73/02 P,

angående to appeller i henhold til artikel 49 i EKSF-statutten for Domstolen,
iværksat den 28. februar 2002,

ThyssenKrupp Stainless GmbH, tidligere Krupp Thyssen Stainless GmbH ved
Rechtsanwalt M. Klusmann,

appellant i sag C-65/02 P,

ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA, tidligere Acciai speciali Terni SpA, ved
avvocati A. Giardina og G. Di Tommaso, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant i sag C-73/02 P,

* Processprog: tysk og italiensk.

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Whelan, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt H.-J. Freund (sag C-65/02 P), samt ved A. Whelan og V. Superti, som befuldmægtigede, bistået af avvocato A. Dal Ferro (sag C-73/02 P), og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts og S. von Bahr (refererende dommer),

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 28. oktober 2004,

afsagt følgende

Dom

- 1 I appelskrifterne har ThyssenKrupp Stainless GmbH (herefter »TKS«) og ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA (herefter »AST«) nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 13. december 2001, Krupp Thyssen Stainless og Acciai speciali Terni mod Kommissionen (forenede sager T-45/98 og T-47/98, Sml. II, s. 3757, herefter »den appellerede dom«), hvori de kun fik delvist medhold i påstande om annullation af Kommissionens beslutning 98/247/EKSF af 21. januar 1998 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/35.814 — Legeringstillæg) (EFT L 100, s. 55, herefter »den anfægtede beslutning«).

Sagens faktiske omstændigheder

- 2 De omstændigheder, der ligger til grund for søgsmålene for Retten, som beskrevet i den appellerede dom, kan sammenfattes som følger:
- 3 Det tyske selskab TKS blev oprettet den 1. januar 1995 ved en fusion mellem Fried Krupp AG Hoesch-Krupp (herefter »Krupp«) og Thyssen Stahl AG (herefter »Thyssen«), hvorved de lagde deres aktiviteter inden for flade produkter af rustfrit stål med stor syre- og varmemodstandsdygtighed sammen. TKS, tidligere KruppThyssen Nirosta GmbH, ændrede fra september 1997 navn til Krupp Thyssen Stainless GmbH.

- 4 AST, tidligere Acciai speciali Terni SpA, et italiensk selskab, der primært er aktivt inden for produktion af flade produkter af rustfrit stål, blev oprettet den 1. januar 1994. Den 21. december 1994 godkendte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, at AST blev overtaget af flere selskaber, herunder Krupp og Thyssen. I december 1995 øgede Krupp sin aktieandel i AST fra 50 til 75%, og derefter til 100% den 10. maj 1996. Krupp overførte herefter alle aktierne i AST til TKS.

- 5 Efter forlydender i fagpressen og klager fra forbrugere anmodede Kommissionen den 16. marts 1995 i henhold til EKSF-traktatens artikel 47 flere producenter af rustfrit stål om oplysninger angående en fælles prisforhøjelse foretaget af de nævnte producenter i form af et såkaldt »legeringstillæg«.

- 6 Legeringstillægget er et pristillæg, der beregnes på grundlag af noteringspriserne på legeringselementer og lægges til basisprisen på rustfrit stål. Prisen på de legeringselementer, som producenterne af rustfrit stål bruger (nikkel, chrom og molybden), tegner sig for en væsentlig del af de samlede produktionsomkostninger. Priserne på disse materialer svinger overordentligt meget.

- 7 På grundlag af de indhentede oplysninger rettede Kommissionen den 19. december 1995 en klagepunktsmeddelelse til 19 virksomheder (herefter »den første klagepunktsmeddelelse«).

- 8 I december 1996 og januar 1997, efter at Kommissionen havde gennemført en række kontrolundersøgelser på stedet, tilkendegav advokaterne eller repræsentanterne for visse virksomheder, at de ønskede at samarbejde med Kommissionen. Kommissionen fik herefter tilsendt erklæringer fra TKS og AST den 17. december 1996 og den 10. januar 1997.

- 9 Den 24. april 1997 sendte Kommissionen en ny klagepunktsmeddelelse til disse virksomheder, herunder til Thyssen, som erstattede klagepunktsmeddelelsen af 19. december 1995 (herefter »den anden klagepunktsmeddelelse«).
- 10 I en erklæring af 23. juli 1997 påtog TKS sig ethvert ansvar for Thyssens adfærd for den periode, som går tilbage til 1993, selv om sidstnævntes aktiviteter i sektoren for flade produkter af rustfrit stål først blev overført til TKS den 1. januar 1995.
- 11 Den 21. januar 1998 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning.
- 12 Ifølge beslutningen faldt priserne kraftigt på legeringselementer af rustfrit stål i 1993. Da nikkelpriiserne begyndte at stige igen fra september 1993, resulterede det i en betydelig nedgang i producenternes fortjeneste. For at imødegå denne situation blev de fleste af producenterne af flade produkter af rustfrit stål under et møde i Madrid den 16. december 1993 (herefter »Madrid-mødet«) enige om på samordnet vis at forhøje deres priser ved at ændre beregningsparametrene for legeringstillægget. De besluttede derfor fra den 1. februar 1994 at anvende et legeringstillæg beregnet efter den formel, der senest blev anvendt i 1991, ved for legeringselementer at vedtage de referenceværdier, der var gældende i september 1993, hvor nikkelpriisen kom ned på det laveste niveau nogensinde.
- 13 Ifølge den anfægtede beslutning har alle producenter anvendt legeringstillægget beregnet på grundlag af de nye fastsatte referenceværdier i forbindelse med salg i Europa fra den 1. februar 1994, bortset fra i Spanien og Portugal.

14 I den anfægtede beslutnings artikel 1 har Kommissionen fastslået, at Compañía española para la fabricación de aceros inoxidable SA (Acerinox) (herefter »Acerinox«), ALZ NV, AST, Avesta Sheffield AB (herefter »Avesta«), Krupp og Thyssen, TKS fra 1. den januar 1995 og Ugine SA, senere Usinor SA (herefter »Usinor«), har overtrådt EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, fra december 1993 og for Avestas vedkommende indtil november 1996, for alle de andre virksomheders vedkommende indtil vedtagelsen af den anfægtede beslutning, ved at have ændret og på samordnet vis anvendt referenceværdierne fra beregningsformlen for legerings-tillægget. Dette har ifølge Kommissionen haft til formål og til følge at begrænse og fordreje den normale konkurrence på det fælles marked.

15 I den anfægtede beslutnings artikel 2 pålægges følgende bøder:

— Acerinox:	3 530 000 ECU
— ALZ NV:	4 540 000 ECU
— AST:	4 540 000 ECU
— Avesta:	2 810 000 ECU
— TKS:	8 100 000 ECU
— Usinor:	3 860 000 ECU.

Retsforhandlinger ved Retten og den appellerede dom

- 16 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 11. og 13. marts 1998 har TKS og AST anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt som den berører selskaberne, og subsidiært en væsentlig nedsættelse af den bøde, der blev pålagt dem ved beslutningen.
- 17 I den appellerede dom har Retten:
- forenet sag T-45/98 og T-47/98 med henblik på domsafsigelsen
 - annulleret artikel 1 i den anfægtede beslutning, for så vidt som den pålægger TKS ansvaret for den af Thyssen begåede overtrædelse
 - fastsat de bøder, der blev pålagt TKS og AST ved artikel 2 i den anfægtede beslutning, til 4 032 000 EUR
 - i øvrigt frifundet Kommissionen
 - i sag T-45/98 pålagt TKS og Kommissionen at bære hver deres egne omkostninger.

- i sag T-47/98 pålagt AST at bære sine egne omkostninger og at betale to tredjedele af Kommissionens omkostninger samt pålagt Kommissionen at bære en tredjedel af sine egne omkostninger.

Parternes påstande og anbringender om ophævelse, der er gjort gældende til støtte for appellerne

18 I sag C-65/02 P har TKS nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves på de punkter, hvor Kommissionen blev frifundet.
- Den anfægtede beslutnings artikel 1 og perioden, hvor overtrædelsen for TKS' vedkommende fandt sted, ændres.
- Den bøde, der er pålagt TKS i den anfægtede beslutnings artikel 2, nedsættes forholdsmæssigt.
- Subsidiært, for så vidt angår de to ovenstående påstande, hjemvises sagen til Retten.
- Kommissionens kontraappel forkastes.

- Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appellen og kontraappellen.

19 I samme sag har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Subsidiært frifindes Kommissionen for påstanden om nedsættelse af bøden, hvis den appellerede dom ophæves.
- Den appellerede dom ophæves, for så vidt Retten har
 - i) annulleret den anfægtede beslutnings artikel 1, hvori TKS pålægges ansvaret for den af Thyssen begåede overtrædelse
 - ii) fastsat den bøde, der i henhold til den anfægtede beslutnings artikel 2 blev pålagt TKS, til et beløb, der er mindre end 7 596 000 EUR
 - iii) pålagt Kommissionen at bære sine egne omkostninger.
- TKS tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 I sag C-73/02 P har AST nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den stadfæster den anfægtede beslutning, hvori selskabet pålægges en skønsmæssigt fastsat bøde, selv om det var en del af TKS-koncernen, der også blev pålagt en skønsmæssigt fastsat bøde.

- Subsidiært ophæves den appellerede dom, for så vidt som den stadfæster den anfægtede beslutnings artikel 1, hvorefter den tilsidesættelse af konkurrence-reglerne, selskabet kritiseres for, har varet ved indtil vedtagelsen af beslutningen.

- Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den ikke imødekommer påstanden om en yderligere nedsættelse af bøden med 40% på grund af selskabets samarbejde under den administrative procedure.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 I samme sag har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.

- Subsidiært forkastes påstanden om annullation af den anfægtede beslutning, hvis et af punkterne i den appellerede doms konklusion ophæves.

— AST tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 TKS har fremført tre anbringender til støtte for appellen:

— Der blev foretaget en urigtig retsanvendelse i forbindelse med vurderingen af overtrædelsens varighed.

— Den skønsmæssigt fastsatte bøde var beregnet ukorrekt.

— Der blev foretaget en urigtig retsanvendelse hvad angår konsekvenserne af TKS' samarbejde under de forudgående undersøgelser vedrørende nedsættelsen af bøden.

23 AST har ligeledes fremført tre anbringender om ophævelse til støtte for appellen:

— Der blev foretaget en urigtig retsanvendelse, da selskabet blev pålagt en bøde, selv om det var en del af TKS-koncernen.

— Der blev foretaget en urigtig retsanvendelse i forbindelse med vurderingen af overtrædelsens varighed.

— Principperne om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling blev tilsidesat for så vidt angår nedsættelsen af bøden.

24 Kommissionen har fremført tre anbringender til støtte for kontraappellen:

- Visse bevisdokumenter er urigtigt gengivet, og der er foretaget en urigtig retsanvendelse i forbindelse med bedømmelsen af overførslen af Thyssens ansvar til TKS.

- Der blev foretaget en urigtig bedømmelse af de betingelser, der skal opfyldes med hensyn til retten til kontradiktion.

- Der er begået en fejl ved vurderingen af, hvorvidt retten til kontradiktion blev påvirket.

Om foreningen af sagerne

25 Efter at have hørt parterne og generaladvokaten herom skal de foreliggende sager på grund af deres konneksitet forenes med henblik på dommen i overensstemmelse med artikel 43 i Domstolens procesreglement.

De af TKS og AST iværksatte appeller

26 Da de tre anbringender fremført af TKS og AST til støtte for appellerne i det væsentlige er ens, skal de behandles samlet, og inden for rammerne af hvert anbringende skal de særlige nuancer behandles, der i givet fald er fremhævet af den ene eller den anden appellat.

Om anbringendet vedrørende en urigtig retsanvendelse i forbindelse med vurderingen af overtrædelsens varighed

Parternes argumenter

- 27 TKS har i sit første anbringende, og AST i sit andet anbringende, gjort gældende, at overtrædelsen ikke varede fire år, dvs. fra tidspunktet for Madrid-mødet indtil vedtagelsen af den anfægtede beslutning, men at den var sporadisk, i modsætning til Rettens udtalelse i den appellerede doms præmis 182. Overtrædelsen blev først iværksat ved mødet og varede kun et par uger.
- 28 TKS og AST har understreget, at begge virksomheder selvstændigt har fastsat deres priser, hvilket bekræftes af variationerne i priserne. De handlede uafhængigt, uden samordning, da de besluttede ikke at ændre referenceværdien for legeringstillæg. De er af den opfattelse, at Retten, navnlig i den appellerede doms præmis 178, urigtigt har begrundet konklusionen vedrørende overtrædelsens varighed.
- 29 I øvrigt har TKS og AST kritiseret Retten for ikke at have henset til den fejl, som Kommissionen begik, da den ikke i løbet af den administrative procedure klart meddelte dem, at den var af den opfattelse, at aftalen stadig var gældende. Kommissionens undladelse har skadet de to virksomheders berettigede forventning.

Domstolens bemærkninger

- 30 Det af TKS og AST fremførte anbringende indeholder to led. Det første omhandler bedømmelsen af de elementer, der gør det muligt at fastslå varigheden af aftalen, og det andet vedrører en angivelig tilsidesættelse af virksomhedernes berettigede forventning.

- 31 Hvad angår anbringendets første led har Retten i den appellerede doms præmis 174 med rette fastslået, at det påhviler Kommissionen ikke alene at bevise, at der foreligger en aftale, men også dens varighed.
- 32 Retten gjorde indledningsvis i den appellerede doms præmis 176 opmærksom på, at aftalens formål bestod i, at producenterne af flade produkter af rustfrit stål anvendte identiske referenceværdier i beregningsformlen for legeringstillægget med henblik på en forhøjelse af den endelige pris. I dommens præmis 177 konstaterede Retten herefter, at det fremgik af den anfægtede beslutning, at aftalen blev indgået på Madrid-mødet, og at TKS og AST samt de andre deltagende virksomheder fra den 1. februar 1994 ganske rigtigt anvendte et legeringstillæg, beregnet på grundlag af formlen, som var baseret på de referenceværdier, der blev aftalt på mødet, i Europa, undtagen i Spanien og i Portugal.
- 33 Endelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 178, at TKS og AST ikke bestred, at referenceværdierne, som blev aftalt på mødet, ikke blev ændret før vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Heraf har Retten også i præmis 178 udledt, at når de pågældende virksomheder fortsatte med at anvende disse referenceværdier, er den omstændighed, at der ikke blev truffet en udtrykkelig beslutning for så vidt angår aftalens varighed, ikke bevis for, at aftalen var sporadisk og ikke vedvarende.
- 34 Det skal bemærkes, at Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 178 udgør en bedømmelse af omstændigheder, som ikke skal anfægtes i appellen, når der ikke foreligger elementer, der godtgør, at der er foretaget en urigtig gengivelse af beviserne eller en urigtig juridisk analyse af de faktiske elementer.

- 35 I denne forbindelse har TKS og AST gjort gældende, at Retten har undladt at hense til andre elementer, der kunne have påvist, at der ikke forelå en aftale i årene fra 1994 til 1998, f.eks. de forskellige priser, de anvendte, og deres parallelle adfærd.
- 36 Imidlertid bemærkes, at disse elementer enten er uden relevans eller helt utilstrækkelige til at anfægte Rettens bedømmelse.
- 37 Hvad for det første angår forskellene mellem de af TKS og AST anvendte priser over for deres respektive kunder samt udsvingene i disse priser, der skulle afspejle deres uafhængige adfærd på markedet samt fraværet af enhver samordning, fastslås det, som Retten med rette har anført i den appellerede doms præmis 179, at argumentet er uden relevans. De omhandlede priser er nemlig den endelige pris på flade produkter af rustfrit stål, der blev anvendt af virksomhederne. Den omstændighed, at disse priser var forskellige, og at de to virksomheder anvendte dem på forskellige tidspunkter i løbet af den pågældende periode, berettiger på ingen måde ikke at tiltræde Kommissionens og Rettens konklusion, hvorefter sådanne priser for en stor dels vedkommende var resultatet af en aftale vedrørende et afgørende element i prisen, i det foreliggende tilfælde legeringstillægget.
- 38 Hvad for det andet angår den påståede parallelle adfærd kan dette argument heller ikke anfægte konstateringen af, at aftalen var vedvarende, da en mere overbevisende forklaring findes. Således har Retten i den appellerede doms præmis 180 med rette fastslået, at virksomhedernes opretholdelse af identiske referenceværdier i beregningsformlen for legeringstillægget skyldes anvendelsen af referenceværdier, der blev fastsat i fællesskab under drøftelserne mellem producenterne i december 1993.

- 39 Det følger af det ovenfor anførte, at Retten ikke har foretaget en urigtig retsanvendelse, idet den i den appellerede doms præmis 174-184 fastslog, at Kommissionens opfattelse af, at overtrædelsen havde varet fire år, dvs. fra Madrid-mødet til tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, var korrekt, og den appellerede dom er på dette punkt tilstrækkeligt begrundet.
- 40 Hvad angår anbringendets andet led om en påstået tilsidesættelse af TKS' og AST's berettigede forventning bemærkes, at Retten i modsætning til, hvad TKS og AST hævder, i den appellerede doms præmis 215 har fastslået, at Kommissionen ikke kan kritiseres for at have opfattet overtrædelsen som vedvarende, uden at have oplyst selskaberne herom under den administrative procedure. Retten bekræftede sin bedømmelse navnlig ved at anføre, at det fremgår af Kommissionens anden klagepunktsmeddelelses punkt 50, at »samordningen [derfor må] antages at have taget sin begyndelse med mødet i Madrid i december 1993 og derefter være fortsat frem til i dag«.
- 41 Det skal i øvrigt bemærkes, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning i henhold til fast retspraksis ikke kan påberåbes af en person, som har gjort sig skyldig i en åbenbar tilsidesættelse af de gældende regler (dom af 16.5.1991, sag C-96/89, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 2461, præmis 30). Heraf følger, som generaladvokaten med rette har fremhævet i punkt 112 i forslaget til afgørelse, at en virksomhed, der forsætligt udøver konkurrencebegrænsende adfærd, ikke kan påberåbe sig en tilsidesættelse af dette princip med den begrundelse, at Kommissionen ikke klart har tilkendegivet, at virksomhedens adfærd udgjorde en overtrædelse.
- 42 Det følger af det ovenfor anførte, at det af TKS og AST fremførte anbringende vedrørende varigheden af den overtrædelse, de kritiseres for, bør forkastes som ugrundet.

Om anbringendet vedrørende en urigtig retsanvendelse, da bøden ikke blev yderligere nedsat

Parternes argumenter

- 43 Med det tredje anbringende har TKS og AST gjort gældende, at eftersom de, som Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 262 og 268, har anerkendt rigtigheden af de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede beslutning, skal deres bøde nedsættes i samme grad som for de virksomheder, der tillige udtrykkeligt har indrømmet overtrædelsen. Der er ingen forskel mellem virksomhedernes grad af samarbejde med Kommissionen, og deres adfærd berettiger ikke forskellige nedsættelser af de pålagte bøder.
- 44 Ifølge TKS og AST følger det af Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002 C 45, s. 3) og i den tidligere version af meddelelsen (EFT 1996 C 207, s. 4, herefter »samarbejdsmeddelelsen«), at for at være berettiget til en bødenedsættelse er det tilstrækkeligt, at de pågældende virksomheder fremskaffer bevismateriale og derved anerkender rigtigheden af de faktiske omstændigheder. Det er ikke nødvendigt, at virksomhederne retligt kvalificerer de faktiske omstændigheder, og at de derved indrømmer deres deltagelse i overtrædelsen. Den retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder og den deraf følgende konstatering af en overtrædelse påhviler udelukkende Kommissionen.
- 45 Således kan Kommissionen ikke nedsætte bøden yderligere for den virksomhed, der anerkender den retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder eller udtrykkeligt indrømmer deltagelsen i overtrædelsen. En bødenedsættelse under sådanne omstændigheder skader retten til kontradiktion, da en virksomhed, der har besluttet sig for at forsvare sig ved at bestride, at en overtrædelse fandt sted, derved straffes.

- 46 TKS har i øvrigt hævdet, at det ikke er fordi selskabet har gjort gældende gældende, at dets beslutninger blev truffet selvstændigt, at det bestrider at have deltaget i en overtrædelse, i det foreliggende tilfælde en samordnet praksis. Hvad angår AST har selskabet kun bestridt, at der forelå en »aftale«, men ikke at aftalen var i strid med konkurrencereglerne.
- 47 Derfor er TKS og AST af den opfattelse, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse ved i den appellerede doms præmis 260-281 at afvise en yderligere nedsættelse af bøden i lighed med den, som blev indrømmet Usinor og Avesta.

Domstolens bemærkninger

- 48 For at fastslå, hvorvidt Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse, idet den nedsatte bøden til TKS og AST i mindre grad end bøden til Usinor og Avesta, må man henholde sig til Domstolens praksis vedrørende omfanget af Kommissionens kompetence i forbindelse med procedurer for forudgående undersøgelser og administrative procedurer, henset til nødvendigheden af at sikre retten til kontradiktion.
- 49 Ifølge dommen af 18. oktober 1989 i sagen Orkem mod Kommissionen (sag 374/87, Sml. s. 3283, præmis 34-35) har Kommissionen beføjelse til at pålægge en virksomhed at meddele alle nødvendige oplysninger om de omstændigheder, som virksomheden kan tænkes at være bekendt med, men den kan ikke pålægge virksomheden at besvare spørgsmål, hvorved den tvinges til at indrømme at have begået overtrædelser, som det påhviler Kommissionen at føre bevis for.

- 50 Selv om Kommissionen ikke kan tvinge en virksomhed til at indrømme sin deltagelse i en overtrædelse, er den dog ikke forhindret i, ved udmålingen af bødens størrelse at hense til den hjælp, som virksomheden på eget initiativ har ydet for at godtgøre, at en overtrædelse fandt sted.
- 51 I denne forbindelse fremgår det af dommen af 16. november 2000 i sagen Finnboard mod Kommissionen (sag C-298/98 P, Sml. I, s. 10157), og navnlig af præmis 56, 59 og 60, at Kommissionen ved udmålingen af bøden kan hense til den hjælp, som den pågældende virksomhed har ydet for at gøre det lettere at godtgøre, at en overtrædelse fandt sted, og navnlig til den omstændighed, at en virksomhed har indrømmet deltagelsen i overtrædelsen. Kommissionen kan indrømme væsentlige bødenedsættelser til en virksomhed, der således har samarbejdet, og indrømme langt mindre nedsættelser til en anden virksomhed, der blot har afstået fra at benægte Kommissionens principale påstande om de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for dens klagepunkter.
- 52 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 140 i forslaget til afgørelse, skal det understreges, at den pågældende virksomheds indrømmelse af den påtalte overtrædelse er rent frivillig. Virksomheden tvinges på ingen måde til at indrømme aftalen.
- 53 Som følge heraf fastslås det, at Kommissionens hensyntagen til graden af den pågældende virksomheds samarbejde, herunder indrømmelsen af overtrædelsen, med henblik på pålæggelse af en mindre bøde, ikke udgør en tilsidesættelse af retten til kontradiktion.
- 54 Det er således, at samarbejdsmeddelelsen og navnlig dennes del D skal forstås, hvorefter Kommissionen kan indrømme en virksomhed en nedsættelse på mellem 10% og 50% af den bøde, som den ville være blevet pålagt, hvis den ikke havde samarbejdet, navnlig hvis virksomheden oplyser Kommissionen om, at den ikke

bestrider rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som Kommissionen baserer sine indvendinger på. Således er den form for samarbejde, som den pågældende virksomhed har udøvet, og som kan berettige en nedsættelse af bøden, ikke begrænset til en indrømmelse af de faktiske omstændigheder, men tillige en indrømmelse af deltagelsen i overtrædelsen.

- 55 I det foreliggende tilfælde har Retten i den appellerede doms præmis 261 bemærket, at det ifølge den anfægtede beslutning kun var Usinor og Avesta, der havde indrømmet, at overtrædelsen forelå, mens TKS og AST havde bestridt, at en samordning fandt sted, og dermed ikke havde indrømmet overtrædelsen. Retten har bemærket, at Kommissionen heraf udledte, at samarbejdet fra TKS' og AST's side var mere begrænset end samarbejdet med Usinor og Avesta, hvorfor de ikke var berettigede til en ligeså stor bødenedsættelse som den, der indrømmedes sidstnævnte virksomheder.
- 56 Hvad angår TKS har Retten i den appellerede doms præmis 263 anført, at selskabet hævdede selvstændigt at have truffet sine beslutninger vedrørende legeringstillæg. I samme doms præmis 264 udledte Retten heraf, uden at foretage en urigtig retsanvendelse, at TKS indirekte, men utvivlsomt gav det indtryk, at de for en samordning forudsatte kriterier koordination og samarbejde ikke var opfyldt. I dommens præmis 266 har Retten fastslået, at virksomheden ikke kan anses for udtrykkeligt at have anerkendt deltagelsen i overtrædelsen.
- 57 For så vidt angår AST har Retten i den appellerede doms præmis 268 bemærket, at selv om selskabet har anerkendt rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som Kommissionen har lagt til grund, har det ikke indrømmet, at en samordning fandt sted.
- 58 I denne forbindelse bemærkes det, at Retten med rette i den appellerede doms præmis 269 ikke tiltrådte AST's argument, hvorefter en sådan anerkendelse følger af, at selskabet ikke har bestridt, at dets adfærd kunne kvalificeres som en samordning.

Det er nemlig med rette, når Retten i dommens præmis 270 sondrede mellem en udtrykkelig indrømmelse af en overtrædelse og en simpel undladelse af at bestride den, hvilken undladelse ikke gør det lettere for Kommissionen at konstatere og bringe overtrædelser af Fællesskabets konkurrenceregler til ophør.

59 Det skal tilføjes at Retten med rette har henvist til samarbejdsmeddelelsen fra 1996, da 2002-versionen af denne meddelelse ikke var vedtaget på tidspunktet for afsigelsen af den appellerede dom. Det er i denne forbindelse tillige med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 275 har fastslået, at den omstændighed, at meddelelsen udtrykkeligt angiver muligheden for at indrømme en overtrædelse på et relativt tidligt trin i proceduren, ikke udelukker, at en sådan indrømmelse sker på et senere trin, enten før eller efter meddelelsen af klagepunkter til den pågældende virksomhed, og at Kommissionen henser til indrømmelsen, idet den nedsætter bøden.

60 På denne baggrund konstateres det, at Retten med rette har fastslået, at den udtrykkelige indrømmelse af overtrædelsen kan give anledning til en yderligere nedsættelse af bøden, og at den derfor har konkluderet, at TKS' og AST's undladelse af at gøre en sådan indrømmelse resulterer i, at de to virksomheders samarbejde med Kommissionen ikke berettiger en lige så væsentlig nedsættelse af bøden som den, der blev indrømmet Usinor og Avesta.

61 Det følger heraf, at anbringendet om undladelse af yderligere at nedsætte den bøde, der blev pålagt TKS og AST, skal forkastes som ugrundet.

Om anbringendet vedrørende en urigtig retsændelse ved anvendelsen af den skønsmæssigt fastsatte bøde

Parternes argumenter

- 62 TKS og AST har med henholdsvis deres andet og første anbringende gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig retsændelse i den appellerede doms præmis 189-192, idet den ikke tog den omstændighed i betragtning, at på den dato, hvor bøden blev pålagt, dvs. den 21. januar 1998, tilhørte de følgende tre enheder, dvs. TKS, den del af sektoren for flade produkter af rustfrit stål, der tidligere tilhørte Thyssen, og AST, den samme koncern og udgjorde derfor en enkelt økonomisk enhed under TKS' ledelse.
- 63 TKS og AST har gjort gældende, at når bødens størrelse beregnes skønsmæssigt og ensartet, er Kommissionen forpligtet til at anvende dette beløb på den økonomiske enhed. Ved at pålægge hver af TKS-koncernens tre enheder en bøde er selskabet i realiteten blevet pålagt en bøde, der er tre gange større end den, som er blevet pålagt de andre omhandlede virksomheder, dvs. Acerinox, ALZ NV, Avesta og Usinor.
- 64 AST har tilføjet, at den omstændighed, at TKS og AST blev pålagt to særskilte bøder, ikke er berettiget under hensyn til Rettens dom af 14. maj 1998 i sagen Stora Kopparbergs Bergslags mod Kommissionen (sag T-354/94, Sml. II, s. 2111), dels fordi TKS ikke ved erhvervelsen af samtlige aktier i AST kunne være uvidende om, at sidstnævnte havde deltaget i aftalen, eftersom TKS selv havde deltaget, dels fordi varigheden af AST's uafhængighed på det tidspunkt, hvor aftalen trådte i kraft, var af begrænset omfang.

65 TKS har gjort gældende, at Retten, idet den blot undersøgte forholdet mellem TKS og AST og undlod at behandle anbringendet vedrørende den koncern, selskabet dannede sammen med sektoren for flade produkter af rustfrit stål, der var ejet af Thyssen, samt ved at pålægge Thyssen og TKS forskellige bøder, har begået en retsnægtelse, og på dette punkt har begrundet den appellerede dom utilstrækkeligt.

Domstolens bemærkninger

66 I denne forbindelse bemærkes det, at Retten i den appellerede doms præmis 189 og 191 med rette har fastslået, at fastlæggelsen af en virksomheds ansvar for en tilsidesættelse af konkurrencereglerne afhænger af, om den har handlet uafhængigt eller efter moderselskabets instrukser. I sidstnævnte tilfælde har Retten i præmis 189 med rette bemærket, at ansvaret for en virksomheds konkurrencebegrænsende adfærd kan pålægges moderselskabet.

67 Når virksomhederne i en koncern derimod har handlet uafhængigt, kan Kommissionen pålægge hver enkelt virksomhed en bøde med udgangspunkt i et skønsmæssigt fastsat beløb.

68 I det foreliggende tilfælde har Retten i den appellerede doms præmis 191 fastslået, at TKS og AST ikke har bestridt, at de har handlet uafhængigt under hele den periode, hvor aftalen bestod, og denne konstatering er ikke anfægtet i appellerne. Det følger heraf, at Kommissionen kunne anvende det skønsmæssigt fastsatte grundbeløb på hver af disse virksomheder, der svarede til overtrædelsens varighed, og afkræve den således beregnede bøde fra hver af virksomhederne, eftersom de fra aftalens

begyndelse forblev to særskilte juridiske personer. Under disse omstændigheder har Retten ikke foretaget en urigtig retsanvendelse, da den i den appellerede doms præmis 192 ikke tiltrådte TKS' og AST's anbringende, hvorefter en enkelt skønsmæssigt fastsat bøde burde have været pålagt koncernen som helhed.

- 69 Hvad angår AST's argument, der er udledt af dommen i sagen Stora Kopparbergs Bergslags mod Kommissionen, bemærkes det, at denne dom på det af AST fremførte punkt blev ophævet af Domstolen. Domstolen fastslog nemlig, at den omstændighed, at et moderselskab ikke kunne være uvidende om, at de datterselskaber, som det havde overtaget, havde deltaget i en aftale, fordi selskabet selv havde deltaget heri, ikke kan udgøre tilstrækkeligt grundlag for at gøre selskabet ansvarligt for de overtrædelser, der blev begået af datterselskaberne inden de blev overtaget (jf. dom af 16.11.2000, sag C-286/98 P, Stora Kopparbergs Bergslags mod Kommissionen, Sml. I, s. 9925, præmis 39).
- 70 Hvad angår TKS' klagepunkt, hvori Retten kritiseres for ikke at have behandlet argumentet om den eksisterende koncerns forhold mellem TKS og Thyssens tidligere sektor for flade produkter af rustfrit stål, fastslås det, som generaladvokaten har fremhævet i punkt 91 og 93 i forslaget til afgørelse, at Retten af procesøkonomiske årsager kunne beslutte ikke særskilt at behandle dette punkt. Da Retten allerede havde annulleret den anfægtede beslutnings artikel 1, for så vidt som den pålagde TKS ansvaret for overtrædelserne begået af Thyssen, og da den som følge heraf ændrede størrelsen af den bøde, der var pålagt TKS ved beslutningens artikel 2, således at sidstnævntes anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt i forbindelse med Thyssens adfærd blev tiltrådt, var den derfor ikke forpligtet til at behandle et andet anbringende til støtte for samme konklusion.
- 71 Anbringendet om en urigtig anvendelse af den skønsmæssigt fastsatte bøde bør derfor forkastes som ugrundet.
- 72 Da ingen af de af TKS og AST fremførte anbringender til støtte for deres appeller er begrundede, bør de forkastes.

Om kontraappellen

Om kontrappellens første anbringende om, at visse beviselømmeter er urigtigt gengivet, og at der er foretaget en urigtigt retsanvendelse i forbindelse med bedømmelsen af overførslen af Thyssens ansvar til TKS

Parternes argumenter

- 73 Kommissionen har gjort gældende, at Retten har anlagt en for restriktiv fortolkning af erklæringen af 23. juli 1997, hvori TKS påtog sig ansvaret for de handlinger, som Thyssen er kritiseret for, for perioden fra 1993, selv om Thyssens aktiviteter i sektoren for flade produkter af rustfrit stål først blev overført til TKS fra den 1. januar 1995.
- 74 Ifølge Kommissionen har Retten foretaget en urigtigt gengivelse af indholdet af denne erklæring, idet den med urette i den appellerede doms præmis 64 udtalte, at den ikke skal fortolkes således, at den ud over accepten af ansvaret også indebar TKS' afkald på retten til at blive hørt vedrørende Thyssens adfærd.
- 75 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten ikke har foretaget en fuldstændig undersøgelse af de dokumenter, der ledte til erklæringen af 23. juli 1997, og at den har gengivet dem urigtigt.

- 76 Kommissionen har således gjort gældende, at TKS såvel i svaret på den første klagepunktsmeddelelse som i skrivelsen af 17. december 1996 fremsatte sine bemærkninger både i eget og i Thyssens navn for så vidt angår Thyssens aktiviteter før den 1. januar 1995. I øvrigt henviste TKS i sit svar på den anden klagepunktsmeddelelse til skrivelsen af 17. december 1996 vedrørende disse aktiviteter. Herudover har Thyssen selv besvaret de to klagepunktsmeddelelser ved blot at henvise til TKS' bemærkninger og har kun svaret med »yderste forsigtighed«. Thyssen har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ikke sideløbende kunne fortsætte den procedure, der var indledt mod TKS og Thyssen selv.
- 77 Kommissionen har tilføjet, at det i den anden klagepunktsmeddelelse er præciseret, at TKS påtog sig ansvaret for Thyssens handlinger fra før overførslen af aktiviteter den 1. januar 1995, ligesom selskabet påtog sig ansvaret for Krupps adfærd.
- 78 Ifølge Kommissionen er den omstændighed, at den anden klagepunktsmeddelelse blev tilsendt TKS og Thyssen særskilt, og at de to virksomheder har besvaret dem hver for sig, uden betydning. Virksomhederne har nemlig kun besvaret dem særskilt på helt formel vis. Hvis der ikke desto mindre stadig hersker tvivl, bortvejres den af den omstændighed, at Kommissionen, efter at have modtaget svarene på meddelelsen fra virksomhederne, atter anmodede TKS om at bekræfte, at selskabet påtog sig ansvaret for Thyssens adfærd fra 1993.
- 79 Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at Retten har undladt at tage de helt særlige omstændigheder i betragtning, der ville gøre det muligt at pålægge en juridisk person ansvaret for en overtrædelse, der er begået af en anden. For det første er TKS Thyssens retlige og økonomiske efterfølger. Dernæst er de to virksomheders adfærd klart blevet karakteriseret som koordineret hvad angår den del af Thyssens

aktiviteter, der blev overtaget af TKS. Endelig har TKS fremsat erklæringer i Thyssens navn i løbet af den administrative procedure. Kommissionen har tilføjet, at dens synspunkt, hvorefter den kan pålægge TKS en bøde for de af Thyssens adfærd, er bekræftet i retspraksis.

Domstolens bemærkninger

80 Det skal undersøges, om Retten, idet den fastslog, at erklæringen af 23. juli 1997 indebar, at TKS fraskrev sig retten til at blive hørt, har gengivet dette bevis samt de i præmis 76 og 77 nævnte dokumenter urigtigt og derved har foretaget en urigtig retsanvendelse.

81 I denne forbindelse har Retten i den appellerede doms præmis 62 anført, at det henset til erklæringen af 23. juli 1997 ikke er bestridt, at Kommissionen undtagelsesvist var berettiget til at pålægge TKS ansvaret for Thyssens overtrædelser i perioden fra december 1993 og indtil overførslen af Thyssens aktiviteter til TKS den 1. januar 1995.

82 Retten har imidlertid med rette i den appellerede doms præmis 63 præciseret, at en sådan erklæring skal fortolkes strengt, for så vidt som den fraviger princippet om, at en fysisk eller juridisk person kun bør forfølges for omstændigheder, som den pågældende individuelt kritiseres for. Retten har heraf med rette udledt, at i mangel af oplysninger om det modsatte kan erklæringens ophavsmand ikke anses for at have givet afkald på udøvelsen af retten til kontradiktion.

- 83 Det skal dog efterprøves, om Retten, idet den fortolkede erklæringen af 23. juli 1997, har undladt at tage hensyn til andre beviselementer vedrørende erklæringen.
- 84 Ifølge Kommissionen fremgår det af TKS' svar på de to klagepunktsmeddelelser og af dennes skrivelse af 17. december 1996, at virksomheden havde fremsat bemærkninger i eget navn vedrørende dens aktiviteter samt de aktiviteter, den havde overtaget fra Thyssen før overtagelsen. Hvad angår sidstnævnte havde selskabet selv henvist til TKS' svar. TKS må derfor — idet selskabet i erklæringen af 23. juli 1997 havde anført, at det påtog sig ansvaret for Thyssens adfærd for perioden før den 1. januar 1995 — anses for at have påtaget sig at betale den bøde, der blev pålagt det for Thyssens adfærd i forbindelse med proceduren, som den var indledt af Kommissionen. Følgelig kan erklæringen af 23. juli 1997 ikke forstås således, at TKS påtog sig et sådant ansvar alene på betingelse af atter at blive hørt herom.
- 85 Det må fastslås, at TKS med sin skrivelse af 17. december 1996 ikke udtrykkeligt har anført, at selskabet tillige udtalte sig i Thyssens navn. I øvrigt er TKS' svar på den første klagepunktsmeddelelse afgivet i TKS' navn og på dette selskabs vegne. I denne sammenhæng, og selv om TKS i sine dokumenter også havde fremsat bemærkninger om nogle af Thyssens aktiviteter før overtagelsen af disse i 1995, indebærer erklæringen af 23. juli 1997 ikke, at TKS antog, at det fuldt ud og tilstrækkeligt havde udøvet retten til kontradiktion i den forbindelse, således at Kommissionen var berettiget til at pålægge det en bøde for Thyssens adfærd uden atter at høre det på dette punkt.
- 86 Da Kommissionen tilsendte to forskellige klagepunktsmeddelelser til TKS og til Thyssen, og da de svarede hver for sig angående de handlinger, de hver især blev kritiseret for, påhvilede det Kommissionen at udspørge og høre TKS vedrørende Thyssens adfærd, før den antog, at TKS var ansvarlig herfor og dermed pålagde selskabet en bøde for den overtrædelse, Thyssen blev kritiseret for.

- 87 Som følge heraf fastslås det, at Retten på ingen måde urigtigt har gengivet rækkevidden hverken af erklæringen af 23. juli 1997 eller af andre af de beviselementer, som TKS har forelagt Kommissionen. Retten har ikke foretaget en urigtig retsanvendelse idet den fastslog, at da TKS påtog sig ansvaret for Thyssens adfærd, indebar det ikke, at TKS gav afkald på at blive hørt i denne forbindelse.
- 88 Hvad angår de påståede særlige omstændigheder, som Kommissionen har gjort gældende, og som er nævnt i denne doms præmis 79, er det tilstrækkeligt indledningsvist at bemærke, at TKS ikke er Thyssens økonomiske efterfølger, da Thyssen fortsat eksisterede som en særskilt juridisk person indtil tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Dernæst berettiger de koordinerede handlinger, som Thyssen og TKS' adfærd efter den 1. januar 1995 kan betegnes som, ikke i tilstrækkelig grad, at TKS blev gjort ansvarlig for Thyssens adfærd før dette tidspunkt, hvilket følger af det princip, der er gengivet i denne doms præmis 82, hvorefter en juridisk person kun bør forfølges for omstændigheder, som den pågældende individuelt kritiseres for. Hvad endelig angår de af TKS fremsatte erklæringer om Thyssens aktiviteter i løbet af den administrative procedure, er det allerede i denne doms præmis 85 og 86 anført, at de ikke berettiger, at TKS pålægges ansvaret for Thyssens adfærd før dette tidspunkt.
- 89 Det første anbringende, som Kommissionen har fremført til støtte for kontraappellen, bør derfor forkastes.

Om kontraappellens andet og tredje anbringende om, at princippet om retten til kontradiktion og udøvelsen af denne ret ikke er tilsidesat

Parternes argumenter

- 90 Med det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at den ikke har tilsidesat overholdelsen af princippet om retten til kontradiktion, da den anden

klagepunktsmeddelelses punkt 11 F nævnte, at TKS blev gjort ansvarlig for de af Thyssens handlinger, der lå efter overførslen af sidstnævntes aktiviteter den 1. januar 1995, og at Kommissionen i øvrigt anmodede TKS om på ny udtrykkeligt at bekræfte, at selskabet påtog sig dette ansvar.

- 91 Med det tredje anbringende har Kommissionen gjort gældende, at TKS' ret til kontradiktion ikke er blevet tilsidesat, hvilket fremgår af de svar og bemærkninger, som selskabet har fremsat i løbet af den administrative procedure. Til støtte for anbringendet har Kommissionen gjort dommen af 16. marts 2000 i sagerne *Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen* (forenede sager C-395/96 P og C-396/96 P, Sml. I, s. 1365) gældende. Kommissionen har understreget, at i de sager, der ligger til grund for denne dom, var det kun *Associated Central West Africa Lines*, en linjekonference, der i klagepunktsmeddelelsen blev anført som overtrædelsens ophavsmand, og ikke dennes medlemmer. Kommissionen har tillige nævnt dommen af 11. marts 1999 i sagen *ARBED mod Kommissionen* (sag T-137/94, Sml. II, s. 303). I lighed med selskabet *ARBED SA*, der ifølge Retten kunne pålægges ansvaret for datterselskabet *TradeARBED SA's* handlinger, navnlig fordi selskabet havde besvaret klagepunktsmeddelelsen samt anmodningen om oplysninger, der var blevet det tilsendt, har Kommissionen gjort gældende, at TKS har fremsat bemærkninger i Thyssens navn, som også selv henviste til disse.

Domstolens bemærkninger

- 92 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 55 og 56 med rette fastslog, at overholdelsen af retten til kontradiktion i alle procedurer, der kan medføre sanktioner, udgør et grundlæggende princip, der er sikret ved EKSF-traktatens artikel 36, stk. 1. Retten bemærkede med rette, at den effektive overholdelse af

princippet kræver, at den berørte virksomhed lige fra tidspunktet for den administrative procedure har været i stand til at fremføre sit synspunkt om rigtigheden og relevansen af de påståede forhold og omstændigheder og vedrørende de dokumenter, Kommissionen anvender til støtte for sine påstande. Retten har i dommens præmis 57 anført, at det som udgangspunkt er den fysiske eller juridiske person, der ledte den pågældende virksomhed på det tidspunkt, hvor overtrædelsen blev begået, der er ansvarlig for overtrædelsen, selv om det på tidspunktet for vedtagelsen af den beslutning, hvorved overtrædelsen blev fastslået, var en anden person, der havde ansvaret for virksomhedens drift. Det er væsentligt i samme retning at tilføje, at som følge af dens betydning skal klagepunktsmeddelelsen klart angive, hvilken juridisk person der vil kunne blive pålagt en bøde, og være stilet til denne (jf. navnlig dom af 2.10.2003, sag C-176/99 P, ARBED mod Kommissionen, Sml. I, s. 10687, præmis 21).

93 For så vidt som Kommissionen i overensstemmelse med disse principper har udsendt særskilte klagepunktsmeddelelser til Thyssen og TKS, hersker der stadig tvivl om rækkevidden af de omstændigheder, som sidstnævnte er kritiseret for, og om denne virksomheds behov for kontradiktion vedrørende de handlinger, den kritiseres for i klagepunktsmeddelelsen, og som særskilt blev tilsendt Thyssen. I denne forbindelse giver den omstændighed, at det i den anden klagepunktsmeddelelse er nævnt, at de af Thyssens handlinger, der gik forud for stiftelsen af TKS, var omfattet af dennes ansvar, ikke lejlighed til at fjerne al tvivl. I øvrigt gælder det, som det fremgår af denne doms præmis 84-86, at selv om anmodningen om bekræftelse af, at TKS påtog sig ansvaret for Thyssen, og at TKS' erklæring herom kunne afklare problemstillingen om dette ansvar, er spørgsmålet om, hvorvidt det var muligt for TKS at fremsætte sit synspunkt om alle de omstændigheder, som Thyssen blev kritiseret for med hensyn til perioden fra 1993 til 1995, stadig af interesse.

94 Da Kommissionen havde tilsendt særskilte klagepunktsmeddelelser til Thyssen og til TKS, kunne den kun fuldt ud respektere TKS' ret til kontradiktion ved efter den

anden klagepunktsmeddelelse at opfordre dette selskab til at præcisere, om det havde yderligere bemærkninger til de klagepunkter, der var sendt særligt til Thyssen.

- 95 Heraf følger, at selv om TKS i stor udstrækning har udtalt sig om Thyssens adfærd før den 1. januar 1995, har Kommissionen ikke desto mindre begået en procedurefejl, som TKS med rette har gjort gældende. Derfor har Retten i den appellerede doms præmis 66 med rette fastslået, at Kommissionen ikke har givet TKS lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til rigtigheden og relevansen af de omstændigheder, som Thyssen kritiseres for, hvorfor TKS ikke i denne henseende har kunnet udøve retten til kontradiktion.
- 96 Det skal tilføjes, at den retspraksis, som Kommissionen har henvist til, dvs. de ovennævnte domme afsagt af Retten i sagen ARBED mod Kommissionen og af Domstolen i sagen Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, ikke på nogen måde kan underbygge den argumentation, den er fremført til støtte for. Rettens dom blev nemlig ophævet af Domstolen under appel. Domstolen lagde navnlig den nævnte dom i sagen Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen til grund og fastslog, at Retten med urette havde draget den konklusion, at den omstændighed, at Kommissionen ikke adresserede en klagepunktsmeddelelse til ARBED SA, på trods af at Kommissionen havde pålagt selskabet en bøde for de handlinger, datterselskabet TradeARBED SA havde begået, ikke kunne føre til annullation af Kommissionens beslutning på grund af tilsidesættelse af retten til kontradiktion (jf. Domstolens dom i sagen ARBED mod Kommissionen, præmis 24).
- 97 På denne baggrund bør det andet og tredje anbringende, som Kommissionen har fremført til støtte for kontraappellen, forkastes.

98 Da ingen af de anbringender, Kommissionen har fremført til støtte for kontraappellen er begrundede, bør de forkastes.

Sagens omkostninger

99 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af samme reglements artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Domstolen kan imidlertid i medfør af samme artikels stk. 3, første afsnit, bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis de begge har tabt sagen på et eller flere punkter. Da TKS og AST ikke har fået medhold i deres anbringender som led i appellerne, og da Kommissionen ikke har fået medhold i sine anbringender som led i kontraappellen, bestemmes det, at hver part skal bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) Appellerne og kontraappellen forkastes.**

- 2) ThyssenKrupp Stainless GmbH, ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter